– Войводата Радул! По-скоро!...

~~Смаяни~~ порязени стражи те отвориха голямата порта. Иоан още не си беше легнал. ~~Стоял~~ ~~от удивление~~, с сепнат в гръдна тревога той видя пред себе си младия войвода потънал в пот, с изкривено от умора лице.

– Княже, где е челник Матея?...

– Тук, в Търново. Но какво има? Какво правиш? Радуле...

С внезапно движение на набожно страхопочитание войводата коленичи пред него, снема шлема си.

– Да живее Иоан-Асен II! Ти си нашият цар и повелител...

Князът го гледа ~~поразен~~ сиян и не смее, не иска да разбере грозната истина. Целият свят се залюлява около него.

В това време в стаята влиза брат му Александър, Радул скача, грабва ръката на Иоана.

– Няма време за губене! Тръгвайте след мене! Бързе!

Князът все още стои като вкаменен, струва му се, че подлудява. Изведнъж той улавя войводата за дрехите и вика със страшен глас:

– Говори! Радуле... Разправи... Какво се е случило?

– Убиха царя! Манастър го уби! Тази нощ куманите ще провъзгласят Борила за цар! Бягайте...Спасете се... Вие сте нашата надежда. За вас ще пролеем кръвта си! Спасете живота си! Тук не се знае ~~сега~~ какво може да стане...

– Манастър! Манастър! – викаше подлудял от скръб княз Иоан. – О, Борил скъпо ще плати своята измяна. Остави ме, остави ме! – и той бясно се дърпаше от ръцете на войводата. – Аз ще го намеря... Дайте ми сабята, наметката... Сандро, ела с мене!

– За бога, господарю, опомни се!... Няма време. Долу заръчах да ви чака лодка... По-скоро! – и той повлече след себе си момъка.